

Макарівська селищна рада

08000, смт Макарів, вул. Фрунзе, 30, тел./факс: 04578-6-08-64, офіційний веб-сайт: <http://makrada.org.ua/>

e-mail: makrada@ukr.net

ПІБ	Посада	Телефон	Дні прийому громадян
Токар			
Вадим Яковлевич	Селищний голова	045-78-6-08-64	Середа 9-00-1300
.			
.	Заступник селищного голови	045-78-6-08-64	Середа 1400-1700 п'ятниця 900-1600
Островська			
Наталія Миколаївна	Секретар селищної ради	045-78-5-12-75	Середа - п'ятниця

900-1600

Вовкула**Сергій Іванович**

Керуючий справами (секретар) районного комітету

900-1600

Перелік (адміністративних) державних послуг
Макарівської селищної ради

п/п	Назва послуг
1	Дозвіл на проведення земляних робіт
2	Дозвіл на відключення квартири від мережі центрального опалення
3	Судовий захист
4	Дозвіл на зрізання земельних насаджень
5	Погодження акту готовності об'єкта до експлуатації та надання дозволу на оформлення
6	Дозвіл на переведення житлових приміщень в нежитлові від розміщення об'єктів невироб
7	Постановка на квартирний облік
8	Дозвіл на приватизацію квартири
9	Зняття з квартири статусу «службова»
10	Надання кімнати в гуртожитку
11	Надання довідок про перебування (не перебування) на квартирному обліку
12	Реєстрація об'єднання співвласників багатоквартирного будинку
13	Реєстрація громадського об'єднання
14	Дозвіл на проведення зборів, мітингів, маніфестацій і демонстрацій, спортивних, видовищ
15	Дозвіл на будівництво, добудову, реконструкцію об'єктів містобудування
16	Дозвіл на переобладнання, перепланування, добудову квартир та інших житлових будинк
17	Присвоєння поштової адреси
18	Встановлення опіки (піклування)
19	Матеріальна допомога громадянам
20	Присвоєння поштової адреси
21	Довідка про наявність або відсутність забудови на земельних ділянках
22	Довідка на отримання допомоги на поховання
23	Довідка про склад сім'ї (форма-3)
24	Дозвіл на встановлення об'єктів зовнішньої реклами
25	Довідка про заробітну плату

Історична довідка про селище

Перше поселення на території сучасного Макарова виникли у X ст. і носило воно назву Вороніно. Походження назви на сьогодні невідоме. У XIII ст. поселення було зруйноване внаслідок монголо-татарської навали. Пізніше ці землі увійшли до складу Великого князівства Литовського.

У 1570 р. був укладений перепис поселень, які згідно Люблінської унії переходять від Великого князівства Литовського до Речі Посполитої. Цей документ до наших днів не зберігся, але точно відомо, що саме у ньому вперше на місці Вороніно згадується Макарів. Він входив до числа Ясинецьких маєтків литовських феодалів Івашенцевичів (Васенцевичів). Ці Ясинецькі маєтки простиралися до Фастова, і оскільки резиденцією панів служило місце, де тепер Макарів, саме за цим поселенням згодом рід прибрав назву Макаревичі-Івашенцевичі або просто Макаревичі - на честь першого власника Макара Івашенцевича, а поселення власне на честь власника дістало назву Макарів. Після Макара Івашкевича маєтність Макарів дісталась сину Криштофу.

Наприкінці XVI століття Микола (Михайло), внук Макара, перетворив макарівське дворище на фортецю: побудував замок, оточив його валами, на гребені яких спорудив частокіл з дерев, що мали загострені стовбури. Фортеця мала кілька добре укріплених воріт з постійною обороною. Через рови перекидалися містки. З півдня замок захищала річка Здвиж.

Після смерті Криштофа Макаревича Макарові сидів Самуїл Лащ, його ім'я асоціювалося з неймовірною жорстокістю щодо селян.

Через деякий великий маєток Макаревичів розділили між собою нащадки цього роду по жіночій лінії — князі Збаражські, Любомирські і Харлінські, зокрема Макарів з околицями дістався Харлінським.

Відчуваючи наближення народної бурі, Харлінські та Збаражські продали свою долю макарівської маєтності Любомирському, а самі виїхали до Варшави.

У 1648 р. в Україні почалося повстання під проводом Б. Хмельницького, Любомирські, відчуваючи невдоволення народних мас, продали свою маєтність Марії Лупулі. Вона була донькою молдавського господаря Василя Лупулі і перебувала в шлюбі з Яношем Радзівіллом – коронним литовським гетьманом.

З розгортанням національної революції 1648-1657 рр., в Макарові вибухнув бунт. До містечка підійшли війська Б. Хмельницького. Повстанці козаки штурмом взяли замок. Пізніше жителі Макарова організували козацьку сотню на чолі з Григорієм Петрицьким, яка брала участь у Зборівській битві (1649 р.), Берестецькій битві (1651 р.), Батозькій битві (1652 р.).

У 1651 р. у Макарові народився Сава Григорович Туптало. Хрещеною матір'ю його стала Марія Лупул. В даний час прізвища Тупталів у Макарові й околицях ніхто не носить і між жителями про святителя ніяких переказів немає. Є тільки Тупталове озеро на полях у напрямку до села Наливайківка.

У 1660 р. польська шляхта повернулася до Макарова. Тут розмістився польський гарнізон, який нещадно розправлявся з найменшими проявами непокори. Безчинства панів викликали 1664-1665 рр. нове повстання поліських селян, яке очолив овруцький полковник Децик. У 1665 р. повстанці обложили макарівський замок і за активної підтримки місцевих мешканців штурмом оволоділи ним. Багато жителів вступило до війська Децика і рушило з ним у визвольний похід по Правобережній Україні. Вони брали участь у визволенні від шляхти Бишева, Мотовилівки, Білої Церкви.

У 1672 р. до Макарова вступило польське військо на чолі з полковником Яном Пивом, але надовго закріпитися тут йому не вдалося. Вже 1694 р. Макарів звільнили козаки Семена Палія.

За умовами Прутського миру 1711 р. Макарів залишився під владою панської Польщі. Незабаром князі Любомирські викупили Макарів і володіли ним до половини XVIII ст.

Згідно церковних актів особливо відомий з цих князів Антоній Любомирській, що надав у 1749 р. багатьом церквам земельних володінь.

У 1768 р. під час Коліївщини, гайдамацький загін під проводом Івана Бондаренка зайняв Макарів і вигнав шляхту й орендарів, зруйнував замок, унійну церкву і костьол. Новий власник містечка ксьондз Каетан Росцішевський разом з надвірною міліцією залишив замок і втік до Олевська. Макарів на деякий час став центром діяльності загону Івана Бондаренка, якому вдалося поширити повстання на сусідні села. Підступно схоплений, І. Бондаренко був страчений у Чорнобилі.

З 1785 р. Макарівським маєтком володів пан Мілевський, що був одружений на родичці колишнього власника бездітного декана Росцішевського. В останні роки польського панування в замку знаходився невеликий гарнізон озброєний гарматами.

Унаслідок поділів Польщі Макарів у 1804 р. став волосним центром Київського повіту Київської губернії, в який входили 2 містечка, 10 сіл, 12 невеликих поселень, 15 хуторів, 4 німецькі колонії. Із 51 157 десятин землі 29 949 десятин належало поміщикам, 512 церквам і монастирям, і тільки 20 696 десятин — селянам.

Але у власників Макарівського маєтку фактично залишалось правонаступництво. З дочкою ще пана за Польщі Мілевського Юліаною був одружений Ксаверій Павша — син Михайла і батько Миколи Ксаверевича, який одержав маєток за заповітом своєї матері (Павша дотримувався латинського обряду, проте, дружина його була православною). К. Павша побудував у Макаріві латинський цегляний костьол, який пізніше зробили приходським. Він стояв на підвищенні і його бцло видно на просторі 20 км. Нині це територія школи № 1.

Від 1851 р. Макаровим володів Микола Ксаверієвич Павша, який помер у 1880 р. залишивши дітям великі борги. Тобто цей рід Павшів був власником Макарова фактично весь час за Російської імперії.

У славнозвісних «Сказаннях...» Лаврентія Похилевича (1864 р.) зазначалось, що Макарів містечко, що розташоване за 53 версти від Києва, на обох сторонах річки Здвиж. У містечку знаходилась головна контора маєтків пана Павши. У Макарові, як і за поляків, знаходився древній замок, оточений валами, і ровами з руїнами та фундаментами від древніх кам'яних будівель. Кам'яні льохи і підземелля, що служили, очевидно, для зберігання харчів та напоїв, були розібрані тільки в останні роки XIX століття, а цеглу придатну до вживання використали при будівництві церкви.

Економічне піднесення XIX ст. позначилось і на Макарові — у містечку було засновано 12 річних ярмарків (у додаток до 2) та улаштовано заводи: цегельний, винокурний (спиртовий) та пивоварний. У 1854 р. було розпочато будівництво нової кам'яної православної церкви. У 1864 р. в Макарові почала діяти Земська лікарня, яка з часом перетвориться в Макарівську центральну районну лікарню.

Промисловість Макарова станом на 1887 р. складалась із заводів - цегляного, пивоварного, винокурного. На річці Здвиж було розташовано 2 водяних млини. У власності міщанина Островського знаходився невеликий шкіряний завод.

Наприкінці XIX ст. на початку XX ст. Макарів уже був великим містечком, яке належало поміщику М. фон Мекку. У ньому налічувалося 569 дворів, проживало 5 330 осіб, серед них 3953 єврея. Напередодні Першої світової війни діяли медоварний, пивоварний і шкіряний заводи, сірникова фабрика, цегельня і водяний млин.

Жителі Макарівської волості брали участь в російсько-японській війні (1904-1905 рр.), революції 1905-1907 рр., Першій світовій війні, подіях 1917-1920 рр.

У 1917 році Макарів став осередком гострої боротьби між місцевими органами Української Центральної Ради і більшовицьким революційним комітетом. Загалом під час національно-визвольних змагань українців (1917-1921 рр.) містечко близько 10 раз переходило з-під однієї влади під іншу. Так, наприкінці лютого 1918 р. містечко окупували німецькі війська, наприкінці 1918 р. Макарів потрапив під владу Директорії Української Народної Республіки. У лютому 1919 р. у встановлено радянську владу. Добровольча армія, яка захопила містечко в серпні 1919 р., утримувала його до грудня, після чого радянську владу було поновлено. На початку травня Макарів захопили поляки, а в червні 1920 р. відступили, спаливши його. Тоді ж у містечку було остаточно встановлено радянську владу.

У 1921 р. Макарів увійшов до складу Радянської України. У 1923 р. Макарів став районним центром у складі Київської округи, від 1932 р. - у складі Київської області. У 1920-х роках на Макарівщині розгорталась колективізація; 1927 р. було запущено електростанцію на річці Здвиж. У серпні 1932 р. в Макарові організовано філію Трактороцентру. На її базі в 1934 р. утворено першу МТС, а в 1937 році - другу. Напередодні Великої Вітчизняної війни в обох МТС налічувалось 136 тракторів, 12 комбайнів, 190 тракторних плугів, 49 культиваторів. Цією технікою оброблялись поля всіх колгоспів Макарівського району.

Чорну сторінку в історії району лишили репресії 1930-х рр. Лише голодомор 1933 р. забрав життя біля 15 000 селян Макарівського району. Під час Голодомору (1932-1933 рр.) у Макарові та районі відбирався врожай і продукти харчування, внаслідок чого кількість жертв трагедії у селищі сягнула 3 450 осіб, з них — 99 дітей.

У 1939 р. в Макарівській лікарні налічувалось 70 ліжок, а в лікувальних установах райцентру та району працювало 10 лікарів, 39 фельдшерів і акушерок, 14 медичних сестер. У грудні 1940 р. в Макарові була організована районна сільськогосподарська виставка, яку відвідали 10 тисяч колгоспників району і делегації 20 районів області. 22 червня 1941 р. СРСР виявився ув'язаним у Другу світову війну — розпочалася Велика вітчизняна війна. На початку липня 1941 р. фронт наблизився до Макарова. Оборону тримали воїни 171-ї стрілецької дивізії, якою командував генерал-майор Олександр Юхимович Будихо 16 липня гітлерівці захопили Макарів, але загарбати весь район їм вдалося лише наприкінці серпня.

Макарів за нової влади став центром Макарівського району, який входив до Kreisgebiet (в українській мові немає відповідника цій адміністративній одиниці) «Київ». Kreisgebiet був складовою частиною Generalbezirke (Генерального округу) «Київ», який у свою чергу був адміністративною одиницею Reichskommissariat Ukraine (Райхскомісаріату «Україна»). За даними Державного архіву Київської області у липні 1941 р. в Макарові у Панському парку на березі р. Здвиж було розстріляно понад 300 мирних жителів. Їхні імена на сьогодні не встановлено. На цьому окупанти розстріли не припинили. Всього за роки окупації було розстріляно 79 жителів містечка, 53 особи були забрані в гестапо, 17 з них були закатовані. 93 жителя містечка були вивезені на каторжні роботи до Німеччини. Під час окупації у Макарові побував Вольфганг Артур Моммзен – внук відомого історика, у майбутньому директор Федерального архіву Німеччини.

Розгорнулася у Макарові також боротьба з окупантами. У березні 1942 р. тут було створено підпільну організацію, на чолі якої став А.Г. Лопата. На території району певний час базувались партизанські з'єднання С.А. Ковпака та М.І. Наумова. За роки окупації гітлерівцями були пограбовані всі промислові підприємства та колгоспи, зруйновано 21

школу, 19 клубів, півтори тисячі житлових будинків.

8 листопада 1943 р. селище Макарів було визволене військами 23-го стрілецького корпусу (командир – Герой Радянського Союзу генерал-майор М.О. Чуваков) 38-ї армії (командувач Герой Радянського Союзу генерал-полковник К.С. Москаленко) 1-го Українського фронту (командувач – генерал армії М.Ф. Ватутін).

Після закінчення Другої світової війни розпочалось відновлення народного господарства Макарова. У 1944 р. відновив роботу колгосп «Відродження». Уже в 1948 р. всі колгоспи відновили посівні площі 1941 р. і майже досягли довоєнного рівня виробництва основних видів сільськогосподарської продукції.

У 1953 р. засновано Макарівський автопарк, а в 1957 р. зведено нові корпуси міжколгоспного будівельного підприємства. Створено комбінат комунальних підприємств, ремонтно-будівельну організацію.

30 грудня 1956 р. Макарів став селищем міського типу. З 1957 р. в Макарові відкрито медичне училище. У 1963 р. відкрито музичну школу.

У 1967 р. в Макарові був заснований історичний музей (нині історико-краєзнавчий музей) та відкрито будинок щастя, в якому влаштовували весілля, реєстрували новонароджених, вручали паспорти 16-річним.

У 1970 р. відкрито гранітну меморіальну композицію в пам'ять тих, хто загинув у Другій світовій війні.

У 70-х – 80-х рр. жителі Макарова виконували інтернаціональний обов'язок у складі Червоної армії, у різних країнах світу, зокрема Афганістані. В пам'ять тих, хто загинув на чужині в центрі містечка відкрито пам'ятник.

У зв'язку із Чорнобильською трагедією у 1986 р. в район прибуло майже 9 тисяч переселенців із зони відчуження, для яких було побудовано біля 150 квартир та близько 3 000 будинків садибного типу у 23 населених пунктах Макарівського району.

З метою покращення соціальної інфраструктури та розвитку послуг в Макарівському районі в 2000 р. був створений і успішно діє Макарівський сільський сервісний центр, який надає послуги сільському населенню.

За роки незалежності України жителі Макарова та району повертаються до прадавніх традицій, відроджуються релігійні общини, будуються нові храми — так, у 2007 р. у Макарові була відкрита і освячена церква на честь святого Димитрія Ростовського у якій знаходиться частинка мощей цього святого; дослідники і краєзнавці відтворюють історію селища і району (у тому ж 2007 р. був затверджений і прийнятий селищний герб і прапор), відкриваючи маловідомі сторінки рідного краю, а також досягнення сьогодення в ім'я становлення нашої держави.